

Jordi Pujol, la gran decepció

Dm, 29/07/2014 per Jordi Llisterrí...

[Laeto animo](#)

Ja em perdonaran que hi afegeixi alguna cosa. Aquests dies he anat donant-li voltes al cap permanentment a una frase que **Jordi Pujol** repetia sovint des de feia molt anys quan parlava de la seva fe: "Sóc un cristià indigne". Ho explicava relatant la dificultat que tenim tots d'assolir el llistó més alt que ens posa el cristianisme. Sempre ho havia entès com una confessió raonable de qualsevol persona que ha prendre decisions importants, que poden afectar a molta gent i en les que moltes vegades cal escollir entre l'opció dolenta i la pitjor. És evident que després de confessar que la família amagava diners a l'estranger durant 34 anys aquesta explicació ja no té cap sentit.

"Sóc un cristià indigne". Quanta raó tenia. Aquesta ha estat [la gran decepció](#), també per als cristians que igualment ens sabem indignes.

És un cas molt greu, del qual desconeixem encara tots els detalls i l'abast. No sabem quines conseqüències tindrà en tot el que representava fins fa quatre dies Jordi Pujol. Ho deixo per als analistes polítics. Però el que em preocupa més no és això. La gran decepció no fa mal a un determinat grup o moviment polític, ni a un col·lectiu en concret. Ens fa mal a tots. El mal que fa quan falla una persona que ha exercit un lideratge moral, sigui en l'àmbit públic o privat. Sigui de la nostra tribu o de la del costat.

Per això, crec s'equivoca qui se n'alegri pels rèdits que en pugui treure pel seu projecte polític o social. Els del jo ja ho deia. O els que aplaudeixen quan es fa llenya de l'arbre caigut. Ni tampoc crec que sigui una bona opció intentar despistar mostrant la galeria dels horrors o de les decepcions d'altres personatges i estaments. D'altres que ho han fet pitjor. Només és sumar decepcions.

Perquè la decepció que genera aquest cas afecta a qualsevol lideratge o referent social. Tota societat necessita referents. Sigui quina sigui la societat o el país que es vulgui construir. Fins i tot en la hipòtesis que no hi hagués hagut un enriquiment il·lícit personal, si un personatge com Pujol ha estat capaç d'enganyar d'aquesta manera, que no seran capaços de fer d'altres? Si Pujol ha fet això, qui queda lliure de sospita? I si tots són així, per què he d'actuar jo d'altra manera? Si el que deia blanc, feia negre...

Creo que aquest és el veritable problema. Independentment de si afecta més a un partit o a un projecte polític en concret. La decepció trenca la confiança en qualsevol projecte col·lectiu. Sigui el projecte que ha estat directament o indirectament tocat pel cas concret, com el que se situa a les seves antípodes. Perquè per a molts la conclusió final és que ja no podem creure en res ni en ningú. Ni en els meus, ni en els altres. Només en mi mateix. I si tothom mira pel que és seu, no anem enlloc. Aquesta és la gran decepció que fa més mal. La dignitat dels lideratges és el que costarà més de reparar.